

Ενάντια στη ρωσική εισβολή, το ΝΑΤΟ, τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο

Αναδημοσίευση από το CommuneOrgGr

της Συντακτικής Ομάδας

Εισβολή για λόγους άμυνας;

Το γεγονός που ανοίγει τη συζήτηση και κινητοποιεί είναι εντελώς συγκεκριμένο: η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία. Οι στόχοι και τα κίνητρα αυτής της εισβολής έχουν περιγραφεί με πλήρη καθαρότητα από τον ίδιο τον Πούτιν: είναι η «αλλαγή καθεστώτος» στην Ουκρανία (δηλαδή η ανατροπή του καθεστώτος με γενικευμένη στρατιωτική επέμβαση) στο όνομα του «δικαιώματος» της Ρωσίας να έχει τη δική της σφαίρα επιρροής με υποτακτικά ή «ουδέτερα» καθεστώτα, που από τις δηλώσεις του Πούτιν για τη Φινλανδία και τη Σουηδία δεν είναι καθαρό μέχρι πού φτάνει. Πρόκειται για την επιτομή της ιμπεριαλιστικής λογικής, που υπογραμμίζεται από την ευθεία απειλή χρήσης πυρηνικών όπλων αλλά και την επίθεση στην πολιτική των μπολσεβίκων που υπέσκαψε το ρωσικό «εθνικό μεγαλείο».

Δεν πρόκειται λοιπόν, προφανέστατα, για πράξη άμυνας· δεν πρόκειται επίσης για πράξη υπεράσπισης των ρωσόφωνων πληθυσμών στο Λουγκάνσκ και το Ντονέτσκ – αυτό ήταν η αφορμή που δεν υπάρχει πλέον καν στις αναφορές των Ρώσων αξιωματούχων. Πρόκειται για πράξη ωμής ιμπεριαλιστικής επιβολής, με όλα τα ουσιαστικά και συμβολικά συστατικά της ιμπεριαλιστικής πολιτικής της οποίας πρώτος διδάξας ήταν η δυτικός ιμπεριαλισμός.

Η θέση της Αριστεράς πρέπει να είναι ξεκάθαρη: όχι στη ρωσική ιμπεριαλιστική επέμβαση και εισβολή!

«Δημοκρατική Δύση»;

Την ίδια στιγμή όμως, η Αριστερά πρέπει να αντιπαρατεθεί με την κατακλυσμική προπαγάνδα των δυτικών ΜΜΕ περί «δημοκρατικής Δύσης» που τάχα υπερασπίζεται την ειρήνη και τη δημοκρατία. Οι δυνάμεις του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ, με πρώτες τις ΗΠΑ:

- Ευθύνονται για τα ειδεχθέστερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας: εγκλήματα του ναζισμού αλλά και εγκλήματα του «δημοκρατικού» ιμπεριαλισμού, όπως η ισοπέδωση της Χιροσίμα και του Ναγκασάκι με ατομικές βόμβες αλλά και της Δρέσδης με ανελέητο βομβαρδισμό ενώ ο πόλεμος είχε κριθεί.
- Έχουν οργανώσει πραξικοπήματα και «αλλαγές καθεστώτος» στις τέσσερις γωνιές του πλανήτη.
- Έχουν εκατοντάδες στρατιωτικές βάσεις σε όλο τον κόσμο.
- Εξακολουθούν να επεμβαίνουν κατά το δοκούν σε κάθε γωνιά του πλανήτη και να συστήνουν επιθετικούς άξονες και συμμαχίες (όπως πρόσφατα η AUKUS ενάντια στην Κίνα).

Αλλά και ειδικότερα σε σχέση με τη Ρωσία:

- Ύστερα από τη νίκη τους στον Ψυχρό Πόλεμο, συνέχισαν, εφαρμόζοντας το δόγμα Μονρόε, να επεκτείνουν το ΝΑΤΟ προς ανατολάς περικυκλώνοντας τη Ρωσία και αθετώντας τις ίδιες τις διαβεβαιώσεις τους.
- Συνέργησαν στην ανατροπή Γιανουκόβιτς, «υιοθέτησαν» το δυτικόφιλο καθεστώς που προέκυψε και το ενίσχυσαν με πολεμικό υλικό, η CIA εκπαίδευσε παραστρατιωτικούς νεοναζί για να δράσουν στην ανατολική Ουκρανία κ.λπ.

Όταν στριμώνεις τον λύκο στη γωνία, θα αντιδράσει – αλλά θα αντιδράσει σαν λύκος. Η Ρωσία δέχτηκε τις δύο πρώτες επεκτάσεις του ΝΑΤΟ το 1999 και το 2004, αλλά αντέδρασε στην ανακοίνωση ένταξης στο ΝΑΤΟ Γεωργίας-Ουκρανίας. Αφού ανασυγκροτήθηκε οικονομικά και στρατιωτικά, από το 2008 λειτουργεί με γνώμονα το ρωσικής εκδοχής «δόγμα Μονρόε», με βάση το οποίο η ΝΑΤΟϊκή παρουσία ή και η απλή επιρροή του στην

ανατολική Ευρώπη θεωρείται επιθετική ενέργεια που απαιτεί άμεση επέμβαση. Αφού «εξουδετέρωσε» τη Γεωργία το 2008, εισβάλλοντας και καταλαμβάνοντάς την στρατιωτικά, αφού το 2014 προσάρτησε την Κριμαία, αφού έθεσε υπό στρατιωτική «προστασία» τις περιοχές της ανατολικής Ουκρανίας με πολύ υψηλά ποσοστά ρωσόφωνου/ρωσικού πληθυσμού εξασφαλίζοντας ότι δεν θα ηττηθούν στρατιωτικά και δεν θα ανακτηθούν από την Ουκρανία, θεώρησαν ότι η διεθνής συγκυρία των αρχών του 2022 είναι ευνοϊκή για να εφαρμόσουν με ακόμη πιο επιθετικό και φιλόδοξο τρόπο το δικό τους ιμπεριαλιστικό δόγμα της «σφαίρας επιρροής».

Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία όχι μόνο δεν μπορεί να ιδωθεί σαν πράξη «αντίστασης» και «άμυνας», αλλά αντίθετα συσπειρώνει τον δυτικό ιμπεριαλισμό, την ΕΕ και το ΝΑΤΟ και «αφυπνίζει» τον γερμανικό μιλιταρισμό σε μια αντιρωσική συστράτευση, αυξάνοντας δραματικά την επιθετικότητα του κυρίαρχου ιμπεριαλισμού, που αργότερα θα στραφεί στον εσωτερικό εχθρό.

«Νίκη στη Ρωσία»;

Η υποβάθμιση του ιμπεριαλιστικού -και όχι απλώς άδικου και επιθετικού- χαρακτήρα της ρωσικής εισβολής και η αναγνώριση στη Ρωσία του ελαφρυντικού της άμυνας ισοδυναμεί με τη θέση «Νίκη στη Ρωσία». Υπάρχουν ιμπεριαλιστικές χώρες που, επειδή οι συσχετισμοί δύναμης και οι ιστορικές συγκυρίες δεν τους ευνοούν, αποφεύγουν τις επιθετικές στρατιωτικές ενέργειες. Αυτό δεν σημαίνει ότι υπάρχουν «αμυντικοί» ιμπεριαλισμοί ούτε καν αμυντικοί εθνικισμοί. Όταν ο Σαντάμ Χουσεΐν θεώρησε ότι η συγκυρία τον ευνοεί να καταλάβει το Κουβέιτ, το έπραξε. Όταν ο μεγαλοσερβικός εθνικισμός θεώρησε ότι μπορεί να «επανενώσει» τη Γιουγκοσλαβία κάτω από τη στρατιωτική του μπότα, εισέβαλε στην Κροατία, τη Σλοβενία και τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη, πραγματοποιώντας στη Σρεμπρένιτσα ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα πολέμου μεταπολεμικά. Ο «φτωχικός» αλβανικός εθνικισμός, στην ευνοϊκή γι' αυτόν συγκυρία της ήττας του μεγαλοσερβικού εθνικισμού λόγω της επέμβασης του δυτικού ιμπεριαλισμού, επιδίωξε την ενσωμάτωση του Κοσόβου στην Αλβανία για τη δημιουργία της «Μεγάλης Αλβανίας». Αλλά και στα

καθ' ημάς: Ο τουρκικός εθνικισμός εισέβαλε στην Κύπρο με πρόσχημα τις (υπαρκτές) διώξεις των Τουρκοκυπρίων. Όσο για τον «αμυνόμενο» ελληνικό καπιταλισμό, αυτός άρπαξε την ευκαιρία της σύγκρουσης του καθεστώτος Ερντογάν με τη Δύση για να προβάλλει επιθετικές αξιώσεις που στην ουσία αποκλείουν την Τουρκία από την ΑΟΖ της νοτιοανατολικής Μεσογείου, συνέπηξε επιθετικές συμμαχίες με τους σιωνιστές του Ισραήλ, τον δικτάτορα της Αιγύπτου Σίσι και τις αντιδραστικές μοναρχίες του Κόλπου, εκπόνησε θηριώδη εξοπλιστικά προγράμματα με Γαλλία και ΗΠΑ, γέμισε την Ελλάδα με βάσεις-ορμητήρια του δυτικού ιμπεριαλισμού.

Μπορεί να αποδείχθηκε ότι ο Σαντάμ Χουσεΐν, ο Μιλόσεβιτς και ο αλβανικός εθνικισμός έκαναν λάθος εκτίμηση, μπορεί να αποδειχθεί το ίδιο για τον ελληνικό εθνικισμό ή τον τουρκικό εθνικισμό, μπορεί εν τέλει να αποδειχθεί το ίδιο και για τον Πούτιν. Ανεξάρτητα από αυτό όμως, η Αριστερά είχε/έχει καθήκον να καταγγείλει την επιθετική πολιτική του μεγαλοσερβικού εθνικισμού, την εθνοκάθαρση στη Σρεμπρένιτσα, τις επιθετικές αξιώσεις του ελληνικού εθνικισμού, τις αναθεωρητικές βλέψεις του τουρκικού εθνικισμού, τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία.

Ο ιμπεριαλισμός (και ο εθνικισμός) είναι «εξ ορισμού» επεκτατικοί και επιθετικοί – στο μέτρο που τους το επιτρέπει ο συσχετισμός δύναμης και οι συγκυρίες. Ενώ όμως η Αριστερά μπορεί να υποστηρίξει έναν καταπιεσμένο εθνικισμό όταν δέχεται ιμπεριαλιστική επίθεση, δεν μπορεί να υποστηρίξει μια ιμπεριαλιστική εισβολή μόνο και μόνο επειδή πραγματοποιείται από μια ιμπεριαλιστική δύναμη με έλλειμμα ισχύος σε σχέση με τους ανταγωνιστές της.

Η αναγνώριση του ελαφρυντικού της άμυνας στον ρωσικό ιμπεριαλισμό ισοδυναμεί με τη θέση (έστω και αν είναι υπόρρητη) «νίκη στη Ρωσία». Παραπέμπει σε αναδρομική συγκεφαλαίωση και αναθεώρηση των θέσεων της Αριστεράς υπέρ του «δικαιώματος» επίθεσης των εθνικισμών και ιμπεριαλισμών που είναι αντίπαλοι του δυτικού ιμπεριαλισμού, πιο αδύναμοι ή και απειλούμενοι απ' αυτόν. Σε πλήρη αντίθεση με αυτό, η θέση της

Αριστεράς πρέπει να είναι: κάτω η ρωσική εισβολή!

Αλληλεγγύη στον ουκρανικό λαό = «νίκη στην Ουκρανία»;

Όταν καταγγέλλεις μια εισβολή, η άμεση συνέπεια είναι η έκφραση αλληλεγγύης στον λαό της χώρας που υφίσταται την εισβολή. Επομένως, η θέση «Κάτω η ρωσική εισβολή» πρέπει να συνοδεύεται από τη θέση «αλληλεγγύη στον ουκρανικό λαό».

Πρέπει λοιπόν πρώτα απ' όλα να μιλήσουμε για το ρωσικό και ουκρανικό καθεστώς. Τα οποία δεν έχουν καμία «ποιοτική» διαφορά, παρά μόνο ότι το μεν ουκρανικό εντάσσεται στη δυτική ιμπεριαλιστική συμμαχία ενώ το ρωσικό είναι καθαυτό ιμπεριαλιστικό και εντάσσεται στο ιμπεριαλιστικό μπλοκ της «Ανατολής» ενάντια στο ιμπεριαλιστικό μπλοκ της «Δύσης». Κατά τα άλλα, τόσο το ρωσικό όσο και το ουκρανικό καθεστώς είναι εκδοχές απολυταρχικού καπιταλισμού και πολιτικού βοναπαρτισμού, όπου η αστική τάξη προήλθε από τον μετασχηματισμό της πρώην σταλινικής γραφειοκρατίας σε καπιταλιστική ολιγαρχία μέσα από τον σφετερισμό και τον διαμοιρασμό της πρώην κρατικής περιουσίας. Απολυταρχία της αγοράς στην Ουκρανία, που προσπαθεί να μιμηθεί τον ακραίο δυτικό νεοφιλελευθερισμό· απολυταρχία της αγοράς και στη Ρωσία, αλλά υπό τον συγκεντρωτικό ρόλο μιας κρατικής εξουσίας πολύ πιο παρεμβατικής και στην οικονομία. Προχωρημένο υβρίδιο ολιγαρχίας, δυτικότροπου ακραίου νεοφιλελευθερισμού, εθνικισμού και άκρας δεξιάς-φασιστικών ομάδων στην Ουκρανία· υβρίδιο ολιγαρχίας, βοναπαρτιστικού κρατισμού και μεγαρορώσικου σοβινισμού που θέλγει την ευρωπαϊκή άκρα δεξιά (Λεπέν, Σαλβίνι, Χρυσή Αυγή) και κινητοποιεί στο πλευρό του ναζιστικές ομάδες στη Ρωσία. Στη σύγκριση και τη σύγκρουσή τους δεν υπάρχει πλευρά «δημοκρατική» απέναντι στην υποτιθέμενη «ναζιστική». Κανένα από τα δύο καθεστώτα δεν είναι δημοκρατικό ή ναζιστικό, παρά τον πολιτικό βοναπαρτισμό, τα απολυταρχικά χαρακτηριστικά και τη συνεργασία με άκρα δεξιά και φασιστικές ομάδες που χαρακτηρίζουν και τα δύο.

Νίκη οποιουδήποτε από τα δύο -και μιλάμε για τα καθεστώτα κι

όχι τους λαούς- θα σημάνει σκλήρυνση των αντιδραστικών τους χαρακτηριστικών. Όχι «νίκη στην Ουκρανία» λοιπόν, όχι «είμαστε όλοι Ουκρανοί» που μεταφράζεται στο «είμαστε όλοι με το δυτικό ιμπεριαλιστικό μπλοκ ενάντια στη Ρωσία», αλλά αλληλεγγύη στον ουκρανικό λαό! Στο σύνολό του, από το Κίεβο ως το Ντονμπάς. Που η ρωσική και η ουκρανική απολυταρχία τον διαίρεσαν, και τώρα πληρώνει και θα πληρώνει και στο μέλλον, ανεξαρτήτως νικητή στη στρατιωτική σύγκρουση, τις συνέπειες, τόσο του πολέμου όσο και της ειρήνης.

Αν το ένα λάθος είναι η αναγνώριση του «ελαφρυντικού» της άμυνας στον ρωσικό ιμπεριαλισμό, το άλλο λάθος είναι η αναγνώριση του «ελαφρυντικού» της άμυνας στον δυτικό ιμπεριαλισμό και στο ουκρανικό καθεστώς. Ο δυτικός ιμπεριαλισμός συνέχισε να επεκτείνει το NATO περικυκλώνοντας τη Ρωσία, το δε ουκρανικό καθεστώς διεκδικούσε την ένταξη στο NATO, διεκδικούσε να γίνει το προκεχωρημένο φυλάκιο του δυτικού ιμπεριαλισμού ενάντια στη Ρωσία, διεκδικούσε τη δυτική «προστασία».

Ποιος είναι ο χαρακτήρας του πολέμου;

Κάθε πόλεμος, ιδιαίτερα μάλιστα με μείζονα σημασία όπως αυτός, επαναφέρει μνήμες και προκαλεί για συγκρίσεις και αναλογίες με πολέμους του παρελθόντος και με τη στάση της Αριστεράς σε αυτούς. Αυτό μας οδηγεί αναπόφευκτα στο κρίσιμο ερώτημα για τον χαρακτήρα του πολέμου. Σύμφωνα με τη διεθνιστική παράδοση, ο χαρακτήρας ενός πολέμου δεν κρίνεται από τον συσχετισμό ισχύος ούτε από το ποιος ξεκίνησε τις εχθροπραξίες, αλλά από τις αντιπαρατιθέμενες δυνάμεις και τους σκοπούς τους. Ποιες είναι οι εμπλεκόμενες δυνάμεις; Ασφαλώς η Ρωσία και η Ουκρανία. Όχι όμως μόνον αυτές. Εμπλέκεται το σύνολο των δυνάμεων του δυτικού ιμπεριαλισμού: το σύνολο των χωρών του NATO – και όχι μόνο. Για να διαπιστώσουμε αυτή την εμπλοκή δεν χρειάζεται απαραίτητα να δούμε στρατιωτικές δυνάμεις του NATO μέσα στην Ουκρανία – θα γίνει κι αυτό αν η ρωσική επίθεση αποτύχει. Δυτικές στρατιωτικές δυνάμεις στέλνονται στις γειτονικές χώρες, το NATO κινητοποιεί δυνάμεις, το δυτικό

μπλοκ ενώνεται πολιτικά υπό την ηγεσία των ΗΠΑ, Φινλανδία και Σουηδία ζητούν να μπουν στο NATO, οι δυτικές οικονομικές κυρώσεις παίρνουν πρωτοφανή έκταση, ακόμη και η ελληνική κυβέρνηση στέλνει πολεμικό υλικό και δηλώνει έτοιμη να στείλει και πολεμικά αεροπλάνα. Όλα αυτά συνιστούν συμμετοχή του δυτικού ιμπεριαλισμού στον πόλεμο· και όσον αφορά τον χαρακτήρα του πολέμου, κάνουν την Ουκρανία να μην είναι μόνη, αλλά γρανάτζι του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ. Είναι σε πρώτο χρόνο αντιπαράθεση ανάμεσα σε δύο ιμπεριαλισμούς, ένας ιμπεριαλιστικός πόλεμος. Και γι' αυτό είναι άδικος και από τις δύο πλευρές. Η Ουκρανία «είναι μόνη» επί του άμεσου στρατιωτικού πεδίου (κι αυτό είναι κόλαφος για τον υποκριτικό χαρακτήρα της δυτικής «αλληλεγγύης», που περιμένει υποκριτικά να αποφασίσει τον βαθμό της άμεσης εμπλοκής της επί του πεδίου αφού πρώτα εκτιμήσει την έκταση των προβλημάτων που θα αντιμετωπίσει η ρωσική επίθεση), αλλά αυτό είναι μέρος εκτιμήσεων τακτικής κι όχι απόφασης μη εμπλοκής (όπως, για παράδειγμα, η απόφαση απεμπλοκής από το Αφγανιστάν) από την πλευρά του δυτικού ιμπεριαλισμού.

Γι' αυτό, όχι «νίκη στη Ρωσία», αλλά εξίσου «όχι νίκη στην Ουκρανία», που η άμεση «μετάφρασή» της είναι «νίκη στον δυτικό ιμπεριαλισμό». Αλληλεγγύη στον ουκρανικό λαό από το Κίεβο ως το Ντονμπάς, αλληλεγγύη επίσης στο ρωσικό αντιπολεμικό κίνημα, που σε πολύ δύσκολες συνθήκες παλεύει ενάντια στον πόλεμο που εξαπέλυσε ο μεγαλορωσικός σοβινισμός, αλλά αυτά «φιλτραρισμένα» από τη γενική θέση «Όχι στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο».

Πόσο πιθανό είναι η κατάσταση να «ξεφύγει»;

Επειδή ακριβώς πρόκειται για ιμπεριαλιστικό πόλεμο, επειδή ο αδύναμος ιμπεριαλισμός που εμπλέκεται, η Ρωσία, είναι πυρηνική υπερδύναμη και έχει ρητά απειλήσει για τη χρήση πυρηνικών όπλων, επειδή οι «ταχύτητες» και οι εμπλεκόμενες δυνάμεις είναι πολλές, ο κίνδυνος ανεξέλεγκτων εξελίξεων είναι υπαρκτός και σοβαρός! Προς το παρόν, αυτός ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος έχει τοπική εστία και ηπειρωτική διάσταση. Σε αντίθεση όμως με

τον Πρώτο και τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, που έγιναν «παγκόσμιοι» επειδή μοιράστηκαν σε αντίπαλα μπλοκ και πολέμησαν μεταξύ τους όλες οι βασικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις, τα πυρηνικά μπορούν πλέον να μετατρέψουν σε παγκόσμιο -και πολύ πιο καταστροφικό από τους δύο προηγούμενους- έναν ηπειρωτικό ιμπεριαλιστικό πόλεμο με τοπική εστία. Μια αποτυχία του ρωσικού σχεδίου για γρήγορη κατάληψη της Ουκρανίας μπορεί να φέρει τη χρήση θερμοβαρικών βομβών και στρατιωτικές μεθόδους ισοπέδωσης πόλεων και περιοχών, κι αυτό με τη σειρά του να φέρει κοντύτερα τη χρήση των πυρηνικών...

Ακόμη όμως κι αν όλα αυτά αποφευχθούν στον τωρινό πόλεμο, δεν πρέπει να υπάρχει καμία αυταπάτη: η αμφισβήτηση της αμερικανικής οικονομικής πρωτοκαθεδρίας από την Κίνα, οι γεωπολιτικές ήττες του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και η αδυναμία του να επιβάλει την αυτοκρατορική τάξη παντού στον κόσμο, η γενική στροφή στους εξοπλισμούς (πλέον και από τη Γερμανία, που η κυβέρνηση της «κοκκινοπράσινης συμμαχίας» SPD – Πρασίνων με το κόμμα των Φιλελευθέρων εξήγγειλε εν μια νυκτί θηριώδες εξοπλιστικό πρόγραμμα 500 δισ. ευρώ για την επόμενη δεκαετία με άμεση δαπάνη 100 δισ. ευρώ!), η γενίκευση της ρευστότητας και του «αναθεωρητισμού» σε περιφερειακό επίπεδο, αναδεικνύουν τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία σε προδρομικό πολεμικό σπασμό ακόμη πιο επικίνδυνων συγκρούσεων στο όχι πολύ μακρινό μέλλον.

Γι' αυτό είναι η ώρα της γενικής αντιπολεμικής δράσης: για τη διάλυση του NATO και όλων των πολεμικών συνασπισμών, για την καταστροφή των πυρηνικών όπλων, για την απαγόρευση της χρήσης πυρηνικής ενέργειας για ειρηνικούς σκοπούς (υιοθέτηση της πυρηνικής ενέργειας σαν «καθαρής» για την «πράσινη μετάβαση»), που εξάλλου πάντα συνδυαζόταν με την απόκτηση πυρηνικών όπλων, ενάντια στα εξοπλιστικά προγράμματα, τον милитарισμό, τον εθνικισμό και τον σοβινισμό (που η «μνήμη του αίματος» θα τους δώσει νέα ώθηση), ενάντια στις οικονομικές και κοινωνικές επιπτώσεις που βιώνουν ήδη και θα βιώσουν ακόμη εντονότερα όλοι οι λαοί (νέα άνοδος πληθωρισμού-ακρίβειας, ένταση της

ενεργειακής κρίσης και ενεργειακής φτώχειας, οικονομική επιβράδυνση ή και ύφεση με αύξηση της ανεργίας και της φτώχειας κ.λπ.).

Πάλη ενάντια στο δικό μας μεγάλο αφεντικό ναι, υπεκφυγές όχι!

Είναι σωστό σε έναν ιμπεριαλιστικό πόλεμο η Αριστερά να παλεύει ενάντια στον «δικό της» ιμπεριαλισμό, στο «δικό της» μεγάλο αφεντικό. Για την Ελλάδα, αυτό σημαίνει να στοχοποιήσει το ΝΑΤΟ και τον δυτικό ιμπεριαλισμό, αλλά και την ελληνική κυβέρνηση και τον ελληνικό καπιταλισμό σαν γρανάζι τους. Να ζητήσουμε αποχώρηση της Ελλάδας από το ΝΑΤΟ (η Ουκρανία αποδεικνύει ότι οι ιμπεριαλιστικές συμμαχίες δεν προστατεύουν αλλά «πουλάνε προστασία», συχνά ακριβά – και όχι μόνο με την οικονομική έννοια), κλείσιμο όλων των βάσεων και καμία ελληνική εμπλοκή, αναστολή των εξοπλιστικών προγραμμάτων και μείωση των δαπανών για εξοπλισμούς, αποχώρηση της Ελλάδας από τις περιφερειακές ιμπεριαλιστικές συμμαχίες (Ισραήλ, Αίγυπτος, μοναρχίες του Κόλπου).

Όμως στη διεθνιστική παράδοση το να στραφούμε ενάντια στο δικό μας μεγάλο αφεντικό, τη δική μας κυβέρνηση και τον δικό μας εθνικισμό δεν σήμαινε ποτέ να μην παίρνουμε θέση για τα εγκλήματα που πραγματοποιούν τα άλλα αφεντικά (εν προκειμένω η Ρωσία) ενάντια σε άλλους λαούς. Η πάλη ενάντια στα δικά μας αφεντικά θα είναι πρόσχημα και υπεκφυγή αν δεν συνδυάζεται με την απερίφραστη καταδίκη της ρωσικής εισβολής, την καταγγελία του ιμπεριαλιστικού της χαρακτήρα, το αίτημα να σταματήσει ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος τώρα, την έκφραση αλληλεγγύης στον ουκρανικό λαό από το Κίεβο ως τον Ντονμπάς και στο ρωσικό αντιπολεμικό κίνημα.

Δικαίωμα στην αυτοδιάθεση α λα καρτ;

Η ρωσική εισβολή στην Ουκρανία αλλά και όσα έγιναν με την «εξέγερση» στη Μαϊτάν, που αντικατέστησε την ολιγαρχία του Γιανουκόβιτς με μια δυτικόφιλη απολυταρχία, η οποία έταξε ως σκοπούς της την ένταξη στο ΝΑΤΟ και την ανάκτηση της απόλυτης

κυριαρχίας στις ανατολικές περιοχές χωρίς καμία διάθεση να εγγυηθεί ουσιαστικά στοιχεία αυτονομίας τους, έθεσαν την Αριστερά μπροστά στο «εθνικό ζήτημα», που την έχει διχάσει επανειλημμένα περισσότερο κι απ' τον πόλεμο. Ο Πούτιν, στο διάγγελμα του πριν την εισβολή, φρόντισε να καταγγείλει τον Λένιν για την πολιτική του υπέρ του δικαιώματος αυτοδιάθεσης μέχρι και τον κρατικό αποχωρισμό, που κατά τη γνώμη του δημιούργησε την Ουκρανία σαν «τεχνητό κράτος», ενώ εξήρε την πολιτική του Στάλιν που επανέφερε τον μεγαλορωσικό σοβινισμό στην πολιτική της ΕΣΣΔ. Η Ιστορία ωστόσο έδειξε ότι μόνο η υπεράσπιση του δικαιώματος στην αυτοδιάθεση μέχρι και τον κρατικό αποχωρισμό είναι πραγματικά αντιεθνικιστική και διεθνιστική πολιτική. Η αμφισβήτησή του και μάλιστα με καταπιεστικά μέσα, δημιουργεί νόμιμο εθνικισμό. Το καθεστώς της Ουκρανίας που προέκυψε μετά την «εξέγερση» της Μαϊτάν αντιμετώπισε εθνικιστικά και επιθετικά το αίτημα για αυξημένη αυτονομία, συντηρώντας έναν διαρκή πόλεμο χαμηλής έντασης και επιθέσεις ενάντια στις ανατολικές επαρχίες με χιλιάδες θύματα, σε ανοιχτή συνεργασία του ουκρανικού στρατού με φασιστικά τάγματα. Από την άλλη μεριά, η όποια αυτονομία του κινήματος αυτοδιάθεσης στο Ντονμπάς και το Λουγκάνσκ εξασθένησε γρήγορα, καθώς καπελώθηκε από τη ρωσική προστασία, επίσης σε συνεργασία με ρωσικές ακροδεξιές και φασιστικές ομάδες – και όχι μόνο, την αλληλεγγύη της διατράνωσε και η Χρυσή Αυγή και μέρος της ευρωπαϊκής άκρας δεξιάς. Το ουκρανικό καθεστώς αντιμετώπισε το αίτημα αυτοδιάθεσης εθνικιστικά και σχεδόν ρατσιστικά, το ρωσικό καθεστώς το αμφισβητεί με όρους ιστορικούς.

Για την Αριστερά, όταν απειλούνται βάνουσα -πολύ περισσότερο με τα όπλα- τα δικαιώματα εθνών και εθνικών μειονοτήτων και όταν υπάρχει κίνημα αντίστασης που τα διεκδικεί, δεν υπάρχει άλλη επιλογή παρά η αλληλεγγύη. Και όχι μόνο όταν αφορά μειονότητες σε άλλες χώρες, αλλά και όταν αφορά μειονότητες στη δική της χώρα.

Με τον Λένιν ή με τον τσάρο, τον Στάλιν και τον Πούτιν;

Το διάγγελμα του Πούτιν προς το ρωσικό έθνος πριν την εισβολή

(ομιλία στη Δούμα) επανέφερε για την Αριστερά ένα δίλημμα που τη διχάζει: Με τον Λένιν και τη διεθνιστική πολιτική των Μπολσεβίκων ή με τον Στάλιν, τον τσάρο και την πολιτική του μεγαλωρωσικού σοβινισμού; Και όχι μόνο αυτό: καταγγέλλοντας στην ίδια ομιλία και τον συμβιβασμό του Μπρεστ-Λιτόφσκ, ο Πούτιν γενίκευσε το κατηγορητήριο προς τον Λένιν και τους Μπολσεβίκους, ενοχοποιώντας τους για πράξεις προσβολής του ρωσικού «εθνικού μεγαλείου». Για την Αριστερά όμως δεν πρέπει να υπάρχει δίλημμα: είμαστε με τον Λένιν και τους Μπολσεβίκους κι όχι με τον Στάλιν ή, πολύ περισσότερο με τον τσάρο· είμαστε με το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση, μέχρι και του κρατικού αποχωρισμού, κι όχι με τον μεγαλωρωσικό, τον ουκρανικό ή όποιον άλλον εθνικισμό· μας ενδιαφέρουν μόνο τα δικαιώματα των λαών και κάνουμε συμβιβασμούς μόνο γι' αυτόν τον σκοπό, αλλά και για την επανάσταση (διότι ο συμβιβασμός του Μπρεστ Λιτόφσκ ήταν η συνειδητή αποδοχή ενός εθνικού «ακρωτηριασμού» για να σωθεί η επανάσταση).

Στην πραγματικότητα, τα γεγονότα στην Ουκρανία καλούν την Αριστερά να επανέλθει στις διεθνιστικές παραδόσεις της καταγγελίας του Πρώτου ιμπεριαλιστικού πολέμου. Όχι βέβαια γιατί δεν υπάρχουν διεθνιστικές παραδόσεις στον Δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο για να υποστηριχτούν, αλλά γιατί η τωρινή κατάσταση έχει περισσότερες αναλογίες με τον Πρώτο Παγκόσμιο πόλεμο. Δεν υπάρχει σήμερα πλευρά που να εκπροσωπεί την πλήρη κατάργηση της αστικής δημοκρατίας και την καταστροφή των εργατικών οργανώσεων, δεν υπάρχει φασιστικό-ναζιστικό μπλοκ στην ιμπεριαλιστική αντιπαράθεση, ώστε να υπάρχει και ανάγκη ειδικής τακτικής για τέτοιους λόγους. Δεν υπάρχει επίσης η ΕΣΣΔ για να διχάζει την Αριστερά όσον αφορά τις εκτιμήσεις της για τον χαρακτήρα της. Η αντιμετώπιση της Ρωσίας του Πούτιν σαν να είναι η ΕΣΣΔ ανήκει στην ανεκδοτολογική σφαίρα της πολιτικής και σηματοδοτεί έναν «φιλωρωσισμό» που το μόνο του έρεισμα θα ήταν εθνικιστικές φαντασιώσεις με αναφορές στη Ναυμαχία της Ναυπάκτου, την «κοινή χριστιανική παράδοση» και τον Μόσκοβο που θα «φέρει το σεφέρι». Και το κυριότερο: μια τέτοια αντιμετώπιση, ένδειξη βαθιάς ιδεολογικής και πολιτικής

τύφλωσης, καθιστά την Αριστερά πλήρως ανυπόληπτη στα μάτια του κόσμου της.

Ούτε βέβαια εκπροσωπεί τον ναζισμό σε αυτή την αντιπαράθεση το ουκρανικό καθεστώς ή η Δύση. Είναι ένας άδικος πόλεμος και από τις δύο πλευρές και απαιτεί μια διεθνιστική απάντηση.